

GUINEA EQUATORIAL 2003

• Dimarts, 2 de desembre de 2003

Telefono al Gustau a la feina. Em diuen que no hi és i que estarà uns quants dies sense anar-hi. És una bona notícia, vol dir que tenim el visat i que podrem sortir.

A la nit ens posem en contacte telefònic per confirmar-ho. Quedem per demà a les onze del matí a la terminal B de l'aeroport del Prat.

El visat és per 12 dies just els dies entre les dates del bitllet d'avió, ni una hora més. Això és filar massa prim, per no dir coses gruixudes. Hem pagat 95 euros (16000 pta)

• Dimecres, 3 de desembre de 2003

BADALONA - BCN - MADRID - MALABO - BATA

Al matí plou. Agafo el tren de les 10.22 h. A un quart de dotze en trobem a l'aeroport el Gustau, el Jesús i jo. El Jesús és la primera vegada que fa una excursió llarga en bicicleta i fa l'estrena a l'Àfrica. Bon començament! Sortim de BCN a les 12.55 h. Llarga espera a Madrid. El vol cap a Malabo surt amb una mica de retard. Són les 18.30 h. Arribada a l'aeroport internacional de Malabo sense escales a les 0.15 h. Malabo és la capital de Guinea Equatorial, es troba situada a l'illa de Bioko.

Sense temps de passar el control de passaports ja ens ofereixen un vol per enllaçar amb Bata en territori continental. Esperem l'equipatge i les bicicletes. Sense passar la duana

enllacem amb el vol interior amb destinació a Bata.

Mentre estem pagant els bitllets es presenten el Juan Luis i Eliseo, germà i nebot del Mbo. Només tenim temps per dir-li's: "Hola! Nos veremos a la vuelta".

A la 1.30 h iniciem el viatge cap a Bata amb una mena d'autobús amb ales i motors d'hèlix.

A l'aeroport de Bata se'ns acosta el Matías, ens ofereix el seu taxi per 3000 Fcfa, poc abans un oportunista ens en demanava 40000 Fcfa. El trajecte no arriba als deu quilòmetres des de l'aeroport a la ciutat. El Matías ens porta a casa seva on fem bivac a la casa que te en construcció. Estem al barri de Muganda.

El Matías està preocupat, doncs te el seu fill d'onze mesos a l'hospital amb problemes de malària, La malària o paludisme és una malaltia infecciosa endèmica dels països tropicals que es transmet a l'home per la picadura del mosquit femella de gènere Anopheles.

• Dijous, 4 de desembre de 2003

BATA - MACHINDA

Són les 11.00 h. Ja hem anat al Consolat d'Espanya a Bata. Hem rebut una atenció molt cordial pel policia nacional de torn i el consell de fer un tràmit al Ministeri de Turisme.

Hem pagat 1500 Fcfa per una instància, 2000 Fcfa pel "maquinista d'escriure a ma", hem fet fotocòpies de les pàgines on hi ha el visat i la de la foto dels passaports, hem anat a Tresoreria on hem pagat (15000 Fcfa x 3) i ens han registrat la documentació.

Tornem al Ministeri de Turisme. El Delegado-Inspector ha sortit. La documentació està tramitada, manca la signatura. Mentre esperem anem a dinar. Un tros de peix amb "yuca" i cervesa "33".

Tornem al Ministeri. Encara no ha arribat el signador. Esperem, desesperem, arriba el signador, signa, ens inscriuen en un altre llibre i tornem a pagar (2000 Fcfa per l'apuntador).

A les 14.20 h comencem el periple en direcció a Niefang. Són les 16.00 h quan parem a Machinda.

Decidim buscar allotjament. Un camerunès ens ensenya l'hospedatge. En un edifici de fusta disposa d'un matalàs massa petit pels tres. L'ampliació de l'edifici és d'obra però està per acabar (el paviment encara és de terra).

El Pepe, un guineà col·laborador d'una organització de cooperació ens ofereix un edifici en fase d'acabats sense cap mobiliari. Ens instalem. Per poder-nos rentar una mica, el Pepe ens acompanya al riu on prenem un bon bany (excursió a peu d'un quilòmetre d'anada i un altre de tornada).

Una dona del poble ens cuinarà el sopar, convidem al Pepe. Sopem a les 20.00 h. Hi haurà llum elèctrica fins a les 22.00 h. Abans anem a dormir. Viatjar cansa, el nostre sistema esgota.

Resum jornada: 26,49 km - 17,52 km/h - 1 h 30' 42" - 48,4 km/h

El franc cfa (cefa) és la moneda que comparteixen una sèrie de països de l'Àfrica central Camerun, Gabon, Guinea Equatorial, Tchad, República Centro Africana, República Popular del Congo.

Estan retirant el bitllets antics que es

van substituint pels de nou format. L'equivalència és de un euro a 650 francs (1 pta = 4 Fcfa)

• Divendres, 5 de desembre de 2003

MACHINDA - ECOFAC

Ens ha despertat l'insistent cant del gall, el repic de campanes i la llum del nou dia.

El Pepe ha de fer una cura d'urgència de bon matí. Ens convida a esmorzar a casa seva. Li donem 4000 Fcfa.

El "comisario" del poble ens diu que no podem fer fotos sense permís. Ves per on ens serà útil la burocràcia de Bata.

Assistim a l'entrada dels nois i noies a l'escola amb tot el ritual: formació per grups, cantada de l'himne, posició de "firmes" de tot el poble i tocada del pito del "comisario" que desfà l'encanteri.

La carretera és asfaltada, contínuament sinuosa a la dreta, a l'esquerra i ondulada ara amunt, ara avall. La major part de la ruta hi ha cases a les vores i sempre està envoltada d'una densa vegetació que no deixa veure més enllà.

A Niefang deixem l'asfalt i seguim camí cap a Monte Alen per un ferm de la característica terra vermella africana. Passem el primer control, de passaports i de l'autorització de Turisme.

En endinsem per terreny muntanyós que quan el pendent és molt acusat està pavimentat amb formigó.

Arribem al complex turístic del Parque Natural del Monte Alen "ECOFAC" (Ecologia Forestal de Africa Central) a les 15.00 h. Està situat al capdamunt d'un camí de fort pendent (cal pujar-

hi a peu). A les 16.15 h cau un xàfec tropical de consideració.

Resum jornada: 68,49 km - 15,49 km/h - 4 h 25' 16 " - 49,5 km/h

Abans de sopar baixem fins a una cabana on hi ha el personal del parc per esbrinar l'oferta que donen per entre a la selva i visitar el parc. Els trobem a tots amb una copa de licor de més, amb un ambient general molt depriment. No tenen cap tipus d'infraestructura, per entrar a la selva cal un vehicle que se suposa hem de posar nosaltres (anem arreglats)

• Dissabte, 6 de desembre de 2003
ECOFAÇ - MICOMESENG

Com no disposem de vehicle, ni hem coincidit amb cap altre turista per compartir-lo (estem sols a l'hotel) decidim fer marxa enrera fins a Niefang.

Les rutes alternatives que havíem vist sobre els mapes, sembla ser que no són ciclables. En el trajecte una família ens crida i ensenya una cria de ximpanzé, van matar la seva mare fa cinc dies. Abans d'entrar a Niefang trobem el control d'ahir a la pujada.

A Niefang portem 27 km i són les 11.00 h. Tornem a l'asfalt en direcció a Micomeseng. Passem un segon control i un tercer. Després de passar revista dels passaports i de l'autorització (sort de l'autorització) sempre inscriuen els noms en una llibreta.

Una noia pregunta a crits: "¿Dónde váis?"

Li responem: "A Ebibeyín"

"Hoy no váis a llegar!". Sentencia.

Cada 20 quilòmetres procurem parar a reposar, beure i menjar una mica. A

uns 30 km de Niefang s'acaba l'asfalt, però les pujades i baixades segueixen restant les nostres forces.

En una de les diverses parades que fem per reposar se'ns presenta molt amablement Celestino Mañana, és el cap de manteniment de l'aeroport de Bata.

De sobte ens avança un cotxe, fa mitja volta davant nostre, tres individus surten dels vehicle i ens barren el pas. Un altre control, aquests és itinerant. Després de repassar els passaports i la miraculosa "autorització". El capitost ens diu que és el "comisario departamental". Ens "recomana" presentar-nos al cap de la policia en arribar a Micomeseng.

Resum jornada: 90,30 km - 18,31 km/h - 4 h 55' 48 " - 46,8 km/h

• Diumenge, 7 de desembre de 2003
MICOMESENG - EBIBEYÍN

Quina nit! La sessió de música del bar obsequi de les encarregades de dur l'establiment no va parar fins que se'n va anar el subministre elèctric. Va continuar amb els plors de l'única criatura que he sentit gemegar a l'Àfrica, amenitzada per la conversa, el riure i la cantarella de les noies. Va durar fins a quarts d'una. Si aquesta és la manera de dur i donar servei d'un "hotel" de Guinea ja poden anar esperant al turisme i als turistes. Jo no ho penso aconsellar a ningú, mentre segueixi així.

Ahir el José Luis (germà de la propietària del tuguri que en diuen hotel) ens comentava que Guinea necessita ajut de la "madre" (la madre patria), ja que nosaltres som com germans i nosaltres li responíem allò

de "ensenyam a pescar no em donis peix".

El cant del gall, de nou la criatura, els vehicles i la claror del dia posen fi a un incomplet descans.

Reparo el pneumàtic de la roda davantera que ahir perdia pressió. Paguem i marxem sense esmorzar, ja pararem pel camí.

Pedalem, pedalem i pedalem. La pista sempre puja i baixa, puja i baixa... ni un quilòmetre de pla.

Passem tres controls de barrera, un altre de volant i el control de la policia d'Ebibeyín.

En un dels controls que passem ens inscriuen en dues llistes simultàniament (l'eficàcia va en augment). En l'últim control, a 5 km d'Ebibeyín ni tan sols ens miren els passaports, a la policia tampoc.

Hem arribat pocs minuts abans de les cinc de la tarda. Ens instal·lem a l'hotel Rusmila.

Resum jornada: 100,95 km - 16,00 km/h - 6 h 18' 20" - 46,3 km/h

• Dilluns, 8 de desembre de 2003

EBIBEYÍN - BATA

Controls, controls i controls. Avui els hem passat tots de cop.

Fem un tomb per Ebibeyín. En no poder connectar amb els telèfons que em va donar el Mbo i per trobar-nos en una zona de frontera amb Camerun decidim tornar en bus fins a Bata i anar cap al sud per la costa.

Primer problema. El xòfer de l'autobús (de 18 places en el que hàbilment s'inquibeixen més de 30) ens diu que hem d'anar a la policia. Al puesto de policia, pràcticament no ens deixen ni

entrar. Diuen que està bé i que marxem.

Al control de Mbea (cruce) els militars de la barrera ens pregunten: "¿Cómo hacen en cada control?" (Ulegiu quant paguen?). Els hi presentem els passaports i l'autorització. Es veu que aquesta a perdut propietats. Volen 2000 Fcfa per cap. Que l'autorització no serveix, que a ells els mana el coronel no el ministeri. La situació es va posant tensa. Tant els uns com els altres fem una gran aportació de paciència. L'autobús ha de sortir i ho farà sense nosaltres. Tenim sort que el xòfer ens fa costat i molt contrariats, els controladors, ens permeten seguir. Ells s'han quedat sense cervesa, nosaltres amb un regust amarg d'aquells per oblidar.

Altres controls són més subtils per demanar el "peatge" del blanc. No paguem en cap control, el conductor del bus els va untant a cada barrera.

Arribats a Bata truquem al Nazario. Respon d'immediat i ens ve a trobar a l'estació del bus. Agraïm els serveis prestats i convidem amb molt de gust al xòfer.

El Nazario diu que anem amb ell que ens acompanya a l'hotel Panafrica. Està complet, com també l'hostal Crista. El govern del país resideix una temporada al continent i està tot ple. Mentre l'esperem se'n va a trobar-nos allotjament.

L'hotel té bon aspecte, senzill, però agradable. Habitacions petites, mosquitera, ventilador de sostre i corrent elèctric. El grup electrogen que genera el fluid elèctric estarà tota la nit fent runrun ben a prop nostre. L'establiment també disposa de tres banys amb aigua (en cubells i galledes), un recipient per tirarsela per

damunt i escarabats rondant pel bany. Resumint servei africà a preu europeu. 15000 Fcfa per cap.

• Dimarts, 9 de desembre de 2003

BATA – MBINI

Anem a canviar al banc. Sortim a les 10.00 h de Bata en direcció a Mbini. Passem un control bastant correcte. Arribem al riu per passar a Mbini a les 14.30 h. El terreny és bastant pla amb petites ondulacions, res a veure amb la ruta de l'interior.

Control espontani d'un soldat que també espera el transbordador al costat dret del riu. D'això se'n diu amor al treball o potser xafarderia. Control del comissari departamental dalt del transbordador. Control de la comissaria al marge esquerre.

A l'hotel Mikue no disposen de tres habitacions, anem al davant al Lurdes. Habitació d'allò més rústic, ferm de terra, parets de fusta, però mosquitera a sobre el catre i un quinqué de petroli per l'enllumenat. Sopem al bar al costat de l'hotel Mikune, senzill però esquisit.

Resum jornada: 49,23 km - 16,55 km/h - 2 h 58' 27 " - 41,1 km/h

Mbini està a la vora esquerra dreta de la desembocadura del riu Mbini (río Benito). Un servei de transbordador la uneix amb l'altre costat quatre vegades al dia. No cal fer cap pagament. Hi ha la possibilitat d'anar fins a Bata per terra afegint uns 25 km al recorregut

• Dimecres, 10 de desembre de 2003

MBINI – KOGO

Al poble no hi ha pa, tampoc hi ha farina. Després de voltar aconseguim esmorzar al mateix bar que vam sopar. Abans de iniciar la marxa anem a veure las hermanas de Santa Ana. Degut a la xerrameca sortim a les 11.00 h.

Arribem al primer i únic control de la ruta d'avui a les 15.20 h està a l'estuari. Avui no hem tingut pols, l'hem canviat pel fang. De tant en tant anem trobant tolls d'aigua i trams de la pista amb textura plàstica i sovint amb fang. Els desnivells no són acusats. El control policial i de duana abans de creuar l'estuari ha estat d'allò més correcte entre tots els que ens hem trobat fins al dia d'avui.

Creuem el riu amb un "cayuco" que ens deixa davant mateix de la policia distrital. Com el registrador no hi és, ens deixen anar a l'hotel. Ens acompanya una "soldada" prou simpàtica fins a l'hotel. Després de posar-nos una mica presentables, anem a "documentar-nos".

Resum jornada: 70,82 km - 16,00 km/h - 4 h 25' 35 " - 36,0 km/h

Kogo està a l'estuari del riu Muni. Frontera amb Gabon, separada per l'aigua pel mateix estuari. La comunicació actual per terra amb la resta del país és impracticable pels vehicles. S'està construint una nova carretera.

Nosaltres tenim dues opcions desfer el camí d'anada o seguir la pista impracticable. Triem la segona

• Dijous, 11 de desembre de 2003

KOGO – MBINI

He passat la nit combatent el calor ventant-me amb el llençol, tovallola mullada i paciència, lluitant contra els mosquits que volen ignorar el repel·lent, preocupat sentint els trons a la Llunyania per les pluges que poden dur, que faran encara més impracticables els camins.

Un cor de galls anuncia un nou dia, s'acabaran els mosquits, tindrem per davant la carretera.

Sortim més aviat que mai. A les vuit som al carrer a punt de pedalar.

Primer una mica de fang. Després trobem un ferm que permet una bona marxa. Anem poc a poc, amb prudència, ja que suposem (per les informacions que ens han donat) que la jornada serà dura, malgrat que el terreny per ara, ens és favorable.

Pensem, no serà tant com ens han dit, però ens equivoquem. Pedregam, pendents forts, pendents molt forts, una solitud absoluta, trenta quilòmetres sense dir, ni escoltar la cantarella de "Buenos dias".

Després fang abundant, i la mitjana que es redueix a poc més d'11 quilòmetres per hora. Comencem a baixar i ens trobem amb les obres de la nova carretera. Hi ha personal serbi (antiga Iugoslàvia) dirigint les obres de l'empresa constructora.

Duem 50 quilòmetres i ja és la una del migdia. Continuarem per una pista amplíssima, preparada per ha fer-hi la carretera durant 15 km fins a l'encreuament cap Mbini.

Arribem a Mbini poc abans de les cinc de la tarda. Rentem les màquines a la font. Ens instal·lem a l'hotel Mikune ja que al Lurdes no hi és el propietari. Ha anat a Bata i desconeixen quan tornarà.

Fem una altra visita a las "hermanas". Sopem altra vegada al bar al costat de l'hotel Mikune.

Resum jornada: 92,56 km - 12,88 km/h - 7 h 10' 55" - 55,6 km/h

• Divendres, 12 de desembre de 2003

MBINI - BATA

Volem creuar amb el transbordador de les vuit. Esmorzem i fem temps. Com sentim un rumor sobre que no sortirà, ja que han passat les vuit, anem a preguntar. Ens confirmen que sortirà: "A las ocho i media o a las nueve en punto". A les 9.15 h embarquem a les 9.30 h creuem el riu. Això és Àfrica.

Seguim pedalant. Ara definitivament cap al nord. M'aturo un moment a reordenar la càrrega que em fa soroll amb la roda del darrera hi posar-hi remei. Perdo contacte amb el Gustau i el Jesús. Ells advertint-ho, s'aturen a reposar en un bar, tot aprofitant per prendre un refresc; "¿Dónde está el otro blanco?", els hi pregunten. Ja ens tenen controlats.

Poc més amunt un control que no hi era quan vam fer aquest itinerari en sentit contrari. Sovint fem el comentari que els "comisarios" ens demanen els passaports i l'autorització sense identificar-se, aquests si que van ben "identificats". El cap jeu ben estirat en un banc, tres mosses vestides amb roba de camuflatge ben proveïdes de fusells i dos més que els han de cridar (són al bar) amb el fusell a l'espatlla com si fos una canya de pescar. Una botella de cervesa mig buida (sort d'això) guarneix la taula. Ens repassen els passaports i l'autorització: "Están perfectamente documentados. Sigán". "Que tengan un buen viaje". Uff !!!

Dos quilòmetres més endavant, el control del km 10 de Bata. Revisió, lectura, inscripció, insinuacions...

Seguim amb el cor encongit. El tracte acostuma a ser cordial, però... i el dia que no ho sigui?

Arribem a Bata a 13.15 h. Parem davant de l'hostal Crista. Una moixa quasi ni es digna a donar resposta a la nostra pregunta per habitacions. S'inicia una pluja molt intensa. Per sort som a aixopluc i ara sembla que ja hi ha habitacions lliures. Ens instal·lem. Són 25000 Fcfa per cap, pagant per endavant.

Resum jornada: 48,45 km - 18,48 km/h - 2 h 37' 19" - ? km/h

Dinem en un local regentat per gabonesos al costat mateix de l'hostal. Quan ens serveixen demanem una tercera forquilla (només n'han dut dues). No n'hi ha més! Al local no hi ha més clients que nosaltres tres, ja que no hi ha espai per gaire més gent. S'han esgotat les existències de forquilles.

Ens ve a buscar el Nazario per dur-nos a la casa nova que s'està construint on soparem. Està emplaçada al darrere mateix del Palau de Congressos.

Hem trucat al Matías repetides vegades i no dona resposta.

Tot i que podem dir que estem allotjats en un hotel d'alt nivell (no de luxe), cal veure:

- No hi ha tovallola. L'haig de demanar.
- Hi ha dues rajoles del bany esmicolades al plat de dutxa (si hi ha plat de dutxa). Quan marxarem l'endemà encara hi són (ens havien dit que ho netejaven).
- La dutxa funciona. Anem progressant.
- L'aigua al wàter cal fer-la anar pel

sistema tradicional africà (amb un recipient llençar-la des d'un dipòsit de 100 litres que hi ha al bany).

• Dissabte, 13 de desembre de 2003

BATA - MALABO

Abans de les vuit del matí anem amb les bicicletes cap a casa del Matías. Ho trobem fàcilment, però ell no hi és. Ni el germà ni la dona saben on és la bossa amb el material que vam deixar-li a l'arribada, i en tot cas no la donaran sense el seu permís. Van a buscar al Matías. Aviat es presenta, ens diu que li van robar el mòbil, per això no podíem contactar-hi. S'acaben els problemes.

Ens porta a veure una obra en la qual està muntant la teulada. Junts anem a esmorzar. Mentre, una colla de nois veïns del Matías ens netegen les bicicletes.

El fill del Matías ja ha sortit de l'hospital està a casa la mar d'espaïtat

La dona del Nazario (l'Angeles) ens acompanya al mercat i després a dinar a casa seva. El Nazario ens ha comprat els bitllets d'avió cap a Malabo. Són 30000 Fcfa per persona. El vol surt (o hauria de sortir) a les 15.00 h. Ens hem de donar pressa per dinar.

A l'aeroport després de regatejar ens cobren 15000 Fcfa extres per les tres bicicletes. El vol no està disponible, no saben quan ho farà. Mentre anem fent ús de la paciència, d'això els africans en saben molt. Diuen: "El avió va a llegar, seguro, seguro que llegará". No te cap importància de quan vindrà, però vindrà.

Afegeixen: "Esperar es bueno, ja que sabes que el acontecimiento, sucederá. Llegar tarde es peor".

La porta de sortida dels vols nacionals s'obre a ¾ de nou del vespre. La porta dels vols internacionals està separada de la dels nacionals per un pany de vidriera d'uns dos metres. Totes dues donen a l'exterior, a la pista d'enlairament i aterratge dels avions.

La veu metàl·lica de l'agafada a través del micròfon informa; "Son la nueve menos tres minutos. El vuelo de la compañía UTAGE a Malabo tendrá una duración de 45 minutos. La tripulación les da la bienvenida". Hem estat set hores esperant sentir-ho.

A les 21.45 h "tomamos tierra" a l'aeroport internacional de Malabo. El Juan Luís està impassible esperant.

Aconsegüim allotjament en l'hotel Seyla per 27500 Fcfa. En altres ens havien demanat fins a 80000 Fcfa. Malgrat el preu, no disposa d'aigua corrent a la dutxa ni al lavabo. Això sí, la televisió amb comandament a distància està engegada, retransmeten un partit de futbol de la lliga espanyola. Els locals estan guanyant per 2 a 1. Jo me'n vaig a dormir directament, després d'ensabonar-me i d'anar tirant-me l'aigua per sobre seguint el procediment del mètode manual. El Gustau i el Jesús surten a fer un mos.

• Diumenge, 14 de desembre de 2003

MALABO – MADRID

A Malabo no hi ha res a fer (o tot per fer). Amb la claror del dia veiem molta brutícia i condicions insalubres per arreu. Per tant, decidim anar amb temps a l'aeroport.

Tot i que l'hora de sortida de l'avió és a les 16.00 h a les 12.00 h ja hi som.

Ens han acompanyat (amb vehicle) el Juan Luís, Eliseo i Luciano i ens faran companyia tot el temps fins a la sortida de l'avió (el temps per ells no compta), que ho farà, naturalment amb retard, a les 17.00 h.

Junt amb nosaltres ha fet el trajecte fins a l'aeroport un dels pocs ciclistes que hem vist per Guinea Equatorial. Després d'intercanviar salutacions i adreces se'ns presenta com a cap de protocol del president Obiang. Llàstima no haver-hi coincidit el primer dia, potser ens hagués pogut donar un cop de mà, qui ho sap.

Degut al retard del vol perdem l'enllaç amb Barcelona. Sopar, hotel i esmorzar per compte d'IBERIA a Tryp Hoteles. El temps, és clar, el posem nosaltres. D'això en comencem a ser experts.

• Dilluns, 15 de desembre de 2003

MADRID – BARCELONA

A les sis (en punt) l'edifici intel·ligent ens desperta. Esmorzem i cap a l'aeroport amb el minibus de l'hotel. A les 8.00 h surt l'avió d'IBERIA amb destí a Stutgard via Barcelona.

Recollida d'equipatges i... la roda davantera amb sinistre total, La llanta s'ha desintegrat, menys mal que ha estat a la tornada. Resulta que han tractat el material amb més cura els guineans que els ibèrics.

Fins a la propera sortida amb la bicicleta a la recerca de països amb bon clima i calor humana.

Cal no oblidar de prendre's durant quatre setmanes el LARIAM com a prevenció del paludisme.

MINISTERIO DE ASUNTOS EXTERIORES
Plaza de las Provincias, 1
Para la valija de Bata (Guinea Ecuatorial)
Hermanas de Santa Ana (Mbini)
28012 Madrid

LECTURES RECOMANADES

EL NAS AL MAPA

Lluís Crous

Editorial de la Magrana

EL ANTROPOLOGO INOCENTE

ADRECES D'INTERÈS

Manel Broch Guimerà

Avinguda Bac de Roda, 31
08915 Badalona
93 395 13 91
manelbroch@hotmail.com

Gustau Dos Santos Simó

Ricard Vinyes, 9, 7è, 2a
25006 - LLEIDA
973 24 77 37 (T)
973 27 06 61 (P)
gdsantos@paeria.es

Jesús Lotina García

Baró de Maials, 20, 3r, 3a
25005 - LLEIDA
973 22 24 27
jlotina@paeria.es

Padre Justo Ecomo Maya
Machinda
Obispado de Bata
Guinea Ecuatorial

Matías Mba
23 76 01
C/ Mbogo Nsogo
Bata Litoral
Guinea Ecuatorial

Nazarío Oyono Kung Ada
Apdo: 803
Bata Litoral
Guinea Ecuatorial